

og sidst skal bestemme, hvad der er den evangelisk-lutherske Folkekirke. Det kan ikke være min Opgave i Kraft af mit Embede at indsmugle falske Varer; vi have da her i Landet Lov og Ret, og Smugleri taales ikke. Det ærede Medlem spurgte mig, om en Præst, der er uterlig og usædelig i sin Livsførelse, men om Søndagen prædiker Sædelighed, skulde have Lov til at sidde. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at jeg fuldstændig deler hans Opfattelse, at han ikke bør være Præst; heller ikke en Gang i dette Ting, synes jeg, han bør være, hvis det gaar alt for galt; der er mange Steder, han ikke bør være, hvis han er uterlig. Men det er slet ikke saadanne Spørgsmaal, der er Tale om her, synes jeg; de ligge helt paa Siden af Sagen.

Det ærede Medlem tillagde Ministeren alt for megen Betydning; det ærede Medlem ved aabenbart ikke, hvorledes en Ministers Virksomhed er. Det ærede Medlem mener, at jeg har indført et Bisperaad, fordi jeg adspurgte Biskopperne. Det vidner om en ganske forbløffende Mangel paa Kendskab til og Overvejelse af, hvorledes en Kirkeminister maa styre. Hvorledes tænker det ærede Medlem sig, at det gaar til? At man kan sidde i København, i Kultusministeriet, og styre uden at have Forbindelse med Kirkens Tilidsmænd? Naar jeg har spurgt, er det i Overensstemmelse med hvad der i Regelen finder Sted. Naar et kirkeligt Lovforslag om noget nyt første Gang fremlægges, spørger man Biskopperne om det. At det skulde betyde et Bisperaad, er en Slutning, som jeg tror, at ingen anden Hjerne i denne Sal end det ærede Medlems vilde kunne forlige sig med. Men jeg mener, at det er hyggeligt og rart, naar man kan have Lejlighed til at høre de forskellige Meninger brydes, og derfor vil jeg heller ikke undlade at svare, naar det ærede Medlem bebrejder mig noget saadant som, at jeg har henvendt mig til Biskopperne, om jeg end nok synes, at det ligger lidt udenfor det, der var nødvendigt at føre frem i denne Forhandling.

Det ærede Medlem henviser stadig til mine Forgængere og roser dem paa min Bekostning; de vilde dog allesammen stille i Udsigt, at der kunde komme en Kirkeforfatning. Aa ja, men jeg tror dog ikke, det ærede Medlem har Ret i, at det har været tilsigtet af mine Forgængere at stille et Forslag, som skulde virkelig gøre en Kirkeforfatning. Men maaske det ærede Medlem og jeg kunne blive enige under

mindre afgørende Former. Det ærede Medlem nævner med stor Forkærlighed det kirkelige Udvalg. Det kan jeg ogsaa gøre i mange Henseender. Der er i det kirkelige Udvalg udført et forberedende Arbejde med Hensyn til kirkelig Lovgivning, der vil komme enhver til gode, der faar med dette Spørgsmaal at gøre, og jeg kan udmærket godt tænke mig, at den Tid kunde komme igen, da man, naar en Række af kirkelige Sager foreligger for Lovgivningsmagten eller i den nærmeste Fremtid skal bringes for Lovgivningsmagten, nedsætter et kirkeligt Udvalg til at behandle disse Sager. Det finder jeg, det kirkelige Udvalg har gjort sig fortjent til, at man maaske ogsaa en anden Gang kunde gaa med hertil. Men det er noget ganske andet end en Kirkedag, der, som vi ogsaa have hørt i Dag, skal sidde halvejs som en kirkelig Domstol.

Det ærede Medlem sagde til mig, at mine Ønsker kunde ikke betyde noget i Retning af en Lov. Nej, det skal det ærede Medlem saamænd have Ret i, og det har jeg heller aldrig tænkt mig, men naar jeg taler her som Minister, har jeg, ligesom det ærede Medlem og ethvert Medlem af dette Ting, ikke blot Lov, men ogsaa Pligt til at sige, hvad der er min Opfattelse af Sagen.

Formanden: Det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

la Cour: Det lod til, at den højtærede Minister ikke forstod min Sammenligning med den Præst, der levede et rygesløst Liv, men prædikede udmærket i Kirken. Jeg vilde sige, at det samme maa være Tilfældet med den, der lærer falsk udenfor Kirken og saa pludselig i Kirken kan lære ret. Nu siger den højtærede Minister, at jeg er lige saa lidt som han sat til at dømme i de Sager. Jo, det ere vi satte til. Vi kunne dog virkelig ikke sige, at Muhameds Lære eller den katolske Lære eller Unitarernes Lære er den samme som den Lære, Folkekirken, den evangelisk-lutherske Kirke hviler paa, og det, der gaar den evangelisk-lutherske Kirke imod, maa vi sige er Falsum. Og hvad vil man sige om en Mand, som udenfor Kirken lærer: Ja, det betyder ingenting, om Kristus er udfangen af den hellige Aand, eller han er Søn af Josef og Maria, men en Dag i Kirken taler i Overensstemmelse med Kirkens Lære. Enhver vil ganske